

Sygn. akt: I C 1026/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 listopada 2021 r.

Sąd Rejonowy w G. I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Nowicka - Midziak

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 25 listopada 2021 r. w G.

sprawy z powództwa W. M. (1)

przeciwko M. J., J. J. (1), S. J.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanych na rzecz powoda kwotę 21 386 zł. (dwadzieścia jeden tysięcy trzysta osiemdziesiąt sześć złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 31 lipca 2013r do dnia zapłaty, z tym ustaleniem, że zapłata przez jednego z pozwanych zwalnia pozostałych z obowiązku zapłaty;
2. oddala powództwo co do żądania zapłaty od pozwanych solidarnie;
3. umarza postępowanie w sprawie w pozostałym zakresie;
4. zasądza od pozwanych na rzecz powoda kwotę 5 435 zł. (pięć tysięcy czterysta trzydzieści pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu z tym ustaleniem, że zapłata przez jednego z pozwanych zwalnia pozostałych z obowiązku zapłaty;
5. nakazuje ściąganie od pozwanych na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 1039,22 zł. (jeden tysiąc trzydzieści dziewięć złotych dwadzieścia dwa grosze) tytułem brakujących kosztów opinii biegłego z tym ustaleniem, że zapłata przez jednego z pozwanych zwalnia pozostałych z obowiązku zapłaty.

UZASADNIENIE

Powód W. M. (2) domaga³ się od pozwanych J. (...), M. (...) oraz S. (...) solidarnej zap³aty kwoty 24.346,00 z³ wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 31 lipca 2013 roku do dnia zap³aty oraz zwrotu kosztów procesu wed³ug norm przepisanych.

W uzasadnieniu poda³, że jest w³a#cicielem nieruchomości po³o³onej w G. przy ul. gen. O.-D., dla której prowadzona jest księga wieczysta o numerze (...), w sk³ad której wchodzi dzia³ka bezumownie zajmowana przez pozwanych. Obszar zajęcia stanowi grunt o powierzchni 329 m², na którym usytuowany jest budynek mieszkalny, który pozwani zamieszkuj¹. Pozwani nie uiszczaj¹ jakichkolwiek op³at na rzecz w³a#ciciela. Roszczenie obejmowa³o okres od stycznia 2009 roku do grudnia 2011 roku (11.844,00 z³ przy stawce 1 z³/m²) oraz od stycznia 2012 roku do lipca 2013 roku (12.502,00 z³ przy stawce 2 z³/m²).

Wezwania do zap³aty pozosta³y bez odpowiedzi.

(pozew # k. 2-3)

Pozwani w odpowiedzi na pozew wnieśli o zawieszenie postępowania z uwagi na toczące się wówczas postępowanie o zasiedzenie z wniosku S. (...) co do działki gruntu objętej postępowaniem. Z ostrożności wnieśli o oddalenie powództwa.

(odpowiedź na pozew # k. 37)

Na rozprawie dnia 18 stycznia 2021 roku pełnomocnik powoda oświadczył, że z uwagi na zajmowanie przez pozwanych powierzchni 289 m², co wynika z opinii (...) w sprawie o zasiedzenie prowadzonej pod sygn. akt VII Ns 1312/09 zmieniając działanie pozwu, domagając się aktualnie zapłaty kwoty 21.386,00 zł wraz z odsetkami jak w pozwie, a co do pozostałej części należności cofa powództwa i zrzeka się roszczenia.

(protokół rozprawy # k. 232-232v., ptyta # k. 233)

(...) stan faktyczny:

W okresie objętym pozwem powód był właścicielem nieruchomości, dla której prowadzona jest księga wieczysta o numerze (...), składająca się m.in. z działki oznaczonej ewidencyjnie numerem (...) i znajdującej przy ul. gen. O.-D. 11H.

(fakt bezsporny nadto potwierdzony: odpisem zupewnym KW # k. 4-6v.)

W okresie objętym pozwem pozwani bezumownie i bez uiszczania wynagrodzenia zajmowali przedmiotową nieruchomość w części nie mniejszej niż 289 m².

(fakt bezsporny nadto potwierdzony: protokołami # k. 8-11v., zeznaniami pozwanego M. (...) # k. 79, ptyta # k. 81)

Stawka wolnorynkowego czynszu dzierżawnego działki o numerze (...):

a) w okresie od stycznia 2009 roku do grudnia 2010 roku 2,00 zł/m²,

b) w okresie od stycznia 2011 roku do grudnia 2012 roku 2,50 zł/m²,

c) w okresie od stycznia 2013 roku do lipca 2013 roku 3,00 zł/m².

(dowód: niekwestionowana opinia (...) sądowego z zakresu wyceny nieruchomości # k. 249-284)

Pismami z dnia 19 lipca 2013 roku powód wezwał każdego z pozwanych do zapłaty kwoty 32.280,20 zł tytułem bezumownego korzystania z opisanej wyżej nieruchomości w okresie od stycznia 2009 roku do lipca 2013 roku # w terminie 7 dni. Dochodzona kwota obejmowała m.in. należności gówny w kwocie 24.346,00 zł.

(fakt bezsporny nadto potwierdzony: wezwaniami # k. 15-17 wraz z potwierdzeniem ich nadania # k. 18)

Wniosek pozwanej S. (...) o zasiedzenie przedmiotowej części nieruchomości postanowieniem (...) Rejonowego w G. z dnia 7 września 2018 roku został prawomocnie oddalony.

(dowód: postanowienie z dnia 07.09.2018r. w sprawie VII Ns 1255/16 # k. 186 wraz z uzasadnieniem # k. 187-214, postanowienie z dnia 07.11.2019r. w sprawie XVI Ca 32/19 # k. 198 wraz z uzasadnieniem # k. 199-214)

Po wniesieniu pozwu powód zbył nieruchomość, dla której prowadzona jest księga wieczysta o numerze (...). Powód nie wyzbył się wierzytelności objętej pozwem.

(dowód: pismo z dnia 31.01.2019r., oświadczenie pozwanego # k. 300)

(...)y, co następuje:

Przebieg stanu faktycznego (...) po rozważeniu całości zebranego w sprawie materiału dowodowego w postaci dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony, zeznań pozwanego M. (...), dowodu z akt (...) Rejonowego w G. w sprawie o zasiedzenie, a nadto z dowodu z pisemnej opinii (...) sądowego do spraw szacowania nieruchomości J. #liwickiego.

(...) zgromadzony w sprawie materiału dowodowego (...), że dowody z wymienionych powyżej dokumentów są wiarygodne, albowiem żadna ze stron nie kwestionowała autentyczności tych dokumentów, prawdziwości twierzeń w nich zawartych, ani też żadna ze stron nie zaprzeczyła, że osoby podpisane pod tymi dokumentami nie złożyły oświadczeń w nich zawartych.

Żadna ze stron nie kwestionowała opinii (...) sądowego z zakresu szacowania nieruchomości, (...) nie miała co do niej wątpliwości. (...) rzetelnie i fachowo, z uwzględnieniem całości materiału dowodowego, a nadto została wyrażona w sposób jasny, zrozumiały i nie zawiera luk czy sprzeczności. Przedstawione przez biegłego wnioski co do wysokości możliwego do uzyskania czynszu, gdyby powód posiadał możliwość swobodnego dysponowania zajętej przez pozwanych nieruchomości, są kategoryczne, dobrze uzasadnione, a także nie budzą wątpliwości (...) w świetle zasad logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego. (...) to również umowy dzierżawy zawarte przez powoda, w których przyjęto niższe stawki niż ustalone przez biegłego (vide: k. 12-14v.).

Za wiarygodne (...) zeznania pozwanego M. (...), które byłyby szczere, spójne, nie budzą żadnych wątpliwości w świetle zasad logicznego rozumowania i zasad doświadczenia życiowego. Nadto, zeznania te korelują z treścią pozostałego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. (...) z nich przede wszystkim, że pozwani w okresie objętym pozwem zajmowali sporną nieruchomość. Wedle pozwanego był to obszar poniżej 300 m².

Bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy pozostawały orzeczenia o zapłacie z tytułu bezumownego korzystania z gruntu przez pozwanego (vide: k. 85-86), albowiem dotyczyły innego okresu. W szczególności na względzie mieć należy, że w sprawach tych pozwani nie wdali się w spór i nie kwestionowali obszaru zajęcia.

W ocenie (...) powództwo w niniejszej sprawie zasługuje na uwzględnienie w całości.

Roszczenie o wynagrodzenie za korzystanie z rzeczy przysuguje właścicielowi wobec posiadacza samoistnego na podstawie art. 224 § 1 k.c., z którego wynika, że samoistny posiadacz w dobrej wierze nie jest obowiązany do wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy i nie jest odpowiedzialny ani za jej zużycie, ani za jej pogorszenie lub utratę. Nabywa własność pożytków naturalnych, które zostały od rzeczy oddzielone w czasie jego posiadania, oraz zachowuje pobrane pożytki cywilne, jeżeli stały się w tym czasie wymagalne. Zgodnie z § 2 jednakże, od chwili, w której samoistny posiadacz w dobrej wierze dowiedzia się o wytoczeniu przeciwko niemu powództwa o wydanie rzeczy, jest on obowiązany do wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy i jest odpowiedzialny za jej zużycie, pogorszenie lub utratę, chyba że pogorszenie lub utrata nastąpiła bez jego winy. (...) jest zwrócić pobrane od powyższej chwili pożytki, których nie zużył, jak również uiścić wartość tych, które zużył. Na podstawie art. 225 k.c. obowiązki samoistnego

posiadacza w z³ej wierze względem w³a#ciciela s¹ takie same jak obowi¹zki samoistnego posiadacza w dobrej wierze od chwili, w której ten dowiedzia³ się o wytoczeniu przeciwko niemu powództwa o wydanie rzeczy.

(...) na uwadze powyższe przepisy wskazaæ nale¿y, ¿e realizacja roszczenia windykacyjnego przywraca zgodny z prawem stan wy³1cznego posiadania i korzystania z rzeczy przez jej w³a#ciciela. Przy czym stan, który polega na bezprawnym w³adaniu cudz¹ rzecz¹ prowadzi do powstania dodatkowego problemu wzajemnych rozliczeñ pomiêdzy w³a#cicielem i posiadaczem rzeczy. Na gruncie wskazanych przepisów, maj¹tkowy interes w³a#ciciela wymaga bowiem uzyskania rekompensaty od posiadacza za korzystanie z rzeczy.

W niniejszej sprawie poza sporem by³o, ¿e pozwani korzystali z czê#ci dzia³ki gruntu oznaczonej ewidencyjnie numerem (...), wchodz¹cej w sk³ad nieruchomości, dla której (...) Rejonowy w G. prowadzi ksiêgê wieczyst¹ o numerze (...).

Zarzut zasiedzenia, na skutek prawomocnego oddalenia wniosku w tym przedmiocie z³o¿onego przez pozwan¹ S. J. w sprawie tut. (...) o sygn. akt VII 1255/16 # jako okoliczno#æ prejudycjalna # nie zas³ugiwa³ na uwzglêdnienie.

Pozwani nie kwestionowali obszaru zajêcia. Jedyne podczas przes³uchania pozwany M. (...), ¿e o ile pozwani zajmuj¹ czê#æ nieruchomości powoda, to obszar ten wynosi mniej niê 300 m². W tej sytuacji powód o#wiadczy³, ¿e obszar zajêcia ustalono w sprawie o zasiedzenie na 289 m² i fakt ten nie by³ przez pozwanych kwestionowany. Pozwani # mimo ¿e reprezentowani byli przez fachowego pe³nomocnika # nie wypowiedzieli się co do tego faktu, dlatego bior¹c pod uwagê ca³okszta³t sprawy, nale¿a³o uznaæ go za przyznany (art. 230 k.p.c.).

W zwi¹zku z powy¿szym na pozwanych jako na posiadaczach w z³ej wierze ci¹¿y³ obowi¹zek zap³aty odszkodowania za bezumowne korzystanie z cudzej rzeczy. W okoliczno#ciach niniejszej sprawy nie by³o podstaw do domniemania dobrej wiary (art. 7 k.c.) po stronie posiadaczy zale¿nych. Pozwany M. (...), ¿e w³a#ciciel nie interesowa³ się nieruchomości¹, a razem z ¿on¹ traktowali j¹ jako w³asn¹ # naby¹ w drodze zasiedzenia. Nie starali się nigdy o uregulowanie spraw w³asno#ciowych. (...) starannego dzia³ania pozwani powinni wiedzieæ, ¿e nieruchomości#æ zajmuj¹ bezumownie. Co wiêcej pozwani nie twierdzili nawet, ¿e zajmowali nieruchomości#æ w dobrej wierze.

N.¿a³o zwrócić uwagê, ¿e posiadacz jest zobowi¹zany do wynagrodzenia za korzystanie z cudzej rzeczy bez wzglêdu na to, czy w³a#ciciel rzeczy, nie korzystaj¹c z niej, poniós³ jak¹kolwiek stratê. (...) zatem ocenie jedynie fakt, w jakim zakresie pozwani ponosz¹ odpowiedzialno#æ finansow¹ za korzystanie z cudzej rzeczy, a nie sam¹ podstawê tej odpowiedzialno#ci, nale¿a³o ustaliæ w jakiej wysoko#ci odszkodowanie nale¿y się stronie powodowej z tytu³u bezumownego korzystania z nieruchomości#ci przez pozwanych

(...) podziela pogl¹d, zgodnie z którym w³a#ciw¹ kwot¹ odszkodowania nale¿nego powodowi jest kwota, któr¹ posiadacz musia³by zap³aciæ w³a#cicielowi, gdyby jego posiadanie opiera³o się na prawie, a zatem wynagrodzenie za korzystanie z rzeczy obejmuje to wszystko, co uzyska³by w³a#ciciel, gdyby j¹ wynaj¹³, wydzier¹awi³ lub odda³ do odp³atnego korzystania na podstawie innego stosunku prawnego. Zastosowanie przy obliczeniu wysoko#ci nale¿nego odszkodowania powinna mieæ #rednia stawka rynkowa obowi¹zuj¹ca na rynku nieruchomości#ci podobnych. Nadto zaznaczyæ trzeba, ¿e wynagrodzenie nale¿ne w³a#cicielom obejmuje ca³y okres, przez który posiadacz w z³ej wierze korzysta³ z rzeczy.

(...) na uwadze powy¿ (...)¿nego powodowi odszkodowania w oparciu o stawki wskazane w opinii (...) w sprawie bieg³ego s¹dowego J. #liwickiego. (...) za rzeteln¹ i wiarygodn¹ przyj¹³ stawkê rynkow¹ miesięcznego czynszu

możliwego do uzyskania z tytułu dzierżawy nieruchomości przez pozwanych za okres od stycznia 2009 roku do grudnia 2010 roku # 2,00 z³/m², od stycznia 2011 roku do grudnia 2012 roku # 2,50 z³/m², a w okresie od stycznia 2013 roku do lipca 2013 roku # 3,00 z³/m². Zatem za cały okres objęty powództwem kwotę 21.386,00 z³ z ograniczeniem do udania pozwu (art. 321 k.p.c.). (...) bowiem stawki na wyższym poziomie niż da ich powod.

(...) na uwadze, że przy obliczaniu kwoty możliwego do uzyskania na wolnym rynku czynszu za wskazany wyżej okres bieży uwzględnia stawki najmu obowiązujące na rynku lokalnym, (...), że kwota tak obliczonego odszkodowania jest kwotą miarodajną za bezumowne korzystanie z nieruchomości przedmiotowej nieruchomości.

O wysokości należnego wierzycielowi wynagrodzenia decydują stawki rynkowe za korzystanie z danego rodzaju rzeczy i czas posiadania rzeczy przez adresata roszczenia. Ponadto należy, że należne wynagrodzenie nie dzieli się na świadczenia okresowe, lecz jest należnością jednorazową za cały okres korzystania z rzeczy przez posiadacza bez tytułu prawnego (wyrok Sądu Nizszego z dnia 7 kwietnia 2000 roku w sprawie o sygn. akt IV CKN 5/00, LEX nr 52680).

Należy zaznaczyć, że powód nie utracił legitymacji procesowej w trakcie procesu, albowiem po pierwsze zaprzeczył, aby zbył wierzytelność dochodzoną pozwem, a po drugie zgodnie z art. 192 pkt 3 k.p.c. zbycie w toku sprawy rzeczy lub prawa, objętych sporem, nie ma wpływu na dalszy bieg sprawy; nabywca może jednak wejść na miejsce zbywcy za zezwoleniem strony przeciwnej.

(...) na uwadze powyższe, (...) od pozwanych na rzecz powódki wynagrodzenie obliczone w oparciu o stawki wskazane przez biegłego sądowego, uznaję że zostały one ustalone przy zastosowaniu obiektywnych kryteriów, o czym orzekł w punkcie 1. sentencji wyroku na podstawie art. 225 k.c. w zw. z art. 224 § 2 k.c., uwzględniając powództwo w całości.

(...) za zasadne uznać również przyznanie powodowi odsetek ustawowych za opóźnienie od zadanej kwoty (zgodnie z udaniem pozwu) na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może udąć odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Wobec roszczenia zależą bowiem od wpływu 7-dniowego terminu określonego w wezwaniach do zapłaty (vide: k. 15-17).

(...) zastosowanie przepisów o zobowiązaniach solidarnych (art. 366 i nast. k.c.). W prawie polskim o istnieniu solidarności przesądza bowiem ustawa lub wola stron wyrażona w umowie, a nie cechy zobowiązania. Wynika to z jednoznacznego brzmienia art. 369 k.c. Brak możliwości przypisania statusu dłużników solidarnych kilku adresatom tego samego rodzajowo roszczenia uzupełniającego jak również brak innych ustawowych rozwińzań w tym zakresie przemawia za przyjęciem, że osoby te odpowiadają in solidum. Konstrukcja odpowiedzialności in solidum znajduje bowiem zastosowanie, gdy jest jeden wierzyciel, kilku dłużników odpowiedzialnych za spełnienie takiego samego rodzajowo świadczenia, które zmierza do zaspokojenia tego samego interesu prawnego wierzyciela, spełnienie zaś świadczenia przez jednego z dłużników zwalnia pozostałych. Jak (...) Nizszy w wyroku z dnia 14 sierpnia 1997 r., (II CKU 78/97, LEX nr 32276), odpowiedzialność in solidum (solidarność nieprawidłowa) występuje wówczas, gdy wierzyciel może dochodzić swego roszczenia od kilku osób, lecz na podstawie odrębnych stosunków prawnych, jakie łączą go z poszczególnymi podmiotami (por. wyrok SN z 27.01.2016 r., II CSK 95/15, LEX nr 2012106). W niniejszej sprawie nie chodzi o niepodzielność świadczenia odszkodowawczego, lecz niepodzielność przyczyny, która doprowadziła do wyrządzenia szkody. Z gruntu przez jednego z pozwanych wywołano możliwość korzystania

z niego przez właściciela. Dla tak rozumianej jednolitej szkody liczba osób zajmujących nieruchomości jest obojętna (por. uchwała SN z 21.10.2015r., III CZP 70/15, OSNC 2016/10/118).

Dlatego na podstawie art. 369 k.c. (...) w punkcie 1. wyroku przyjąć odpowiedzialność pozwanych na zasadzie solidarności nieprawidłowej (in solidum), oddalając w punkcie 2. wyroku powództwo co do udania zapłaty od pozwanych solidarnie.

W punkcie 3. wyroku na podstawie art. 355 k.c. uznać cofnięcie przez powoda pozwu za skutecznie przez pryzmat kryteriów wskazanych w art. 203 § 1 i 4 k.p.c. umorzono postępowanie w pozostałym zakresie.

(...) na uwadze, że z cofnięciem pozwu połączony był zrzeczenie się roszczenia, a zatem nie wymagał zgody pozwanych. (...) nie dopatrzeć się okoliczności wskazujących na to, aby czynność ta była sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzała do obejścia prawa. C. pozwu w części mogło zostać złożone ustnie na rozprawie, albowiem nie jest to zmiana powództwa w rozumieniu art. 193 k.p.c. wymagająca złożenia pisma procesowego (art. 193 § 21 k.p.c.).

O kosztach procesu orzeczono w punkcie 4. wyroku na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 5 (...) Ministra S. z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb P. kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. 2002 nr 163 poz. 1349 ze zm), uznając, że pozwani przegrali proces niemal w całości i zasłuzili na rzecz powoda całości poniesionych przez niego kosztów procesu na co składały się: opłata sądowa od pozwu, opłata skarbową od pełnomocnictwa, wynagrodzenie fachowego pełnomocnika w osobie radcy prawnego oraz wykorzystana zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego.

Ponadto w punkcie 5. wyroku na mocy art. 113 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych rozstrzygnięto o nieopłaconych kosztach sądowych (niepokryta zaliczka na wynagrodzenia biegłego), na tożsamej zasadzie jak przy orzekaniu o kosztach (art. 100 k.p.c.), obciążono pozwanych całości nieuiszczonych kosztów sądowych w kwocie 1.039,22 zł.

O kosztach pozwanych z tytułu kosztów procesu oraz kosztów sądowych, o których mowa w punktach 4. i 5. wyroku również oparta była na zasadzie solidarności niewłaścicielowej (in solidum). Brak podstaw do zastosowania art. 105 § 2 k.p.c.